

РЕШЕНИЕ

№ 20

гр. Ловеч, 30.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ГЕОРГИ Б. ХРИСТОВ**

при участието на секретаря Преслав В. Петров
като разгледа докладваното от **ГЕОРГИ Б. ХРИСТОВ** Административно наказателно дело № 20224310200445 по описа за 2022 година

Производство по реда чл.59 и сл. от ЗАНН, във връзка с чл.189, ал.8 от ЗДвП.

С електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система серия К, № 5819299 на ОД на МВР Ловеч е наложено на М. М. К. от гр.С., административно наказание на основание чл.189, ал.4, във връзка с чл.182, ал.4 от ЗДвП – глоба в размер на 800 лева, за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

Недоволна от електронния фиш останала жалбоподателката К., която го е обжалвала, като незаконосъобразно издаден. В жалбата са наведени възражения за това, че ЕФ е бил постановен при неспазване на материалноправните и процесуални норми, както и е оспорен размера на наложената ѝ глоба. Наведени са с жалбата следните възражения :

Сочи, че размера на наложената □ глоба е бил определен в размер на 800 лева, тъй като наказващият орган е приел, че нарушението е било извършено при условията на повторност, поради обстоятелството, че нарушението е било извършено в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ № 4388545 от 21.12.2020 година. Изтъква, че въпросният фиш е бил оспорен от нея пред РС Ловеч, за което е било образувано НАХД № 937/2021 г. и постановено Решение № 73 от 26.04.2022 година. Твърди, че решението на районния съд е било атакувано пред АдмС Ловеч и пред когото към момента на подаване на настоящата жалба, респективно при издаването на ЕФ № 5819299 на ОД на МВР Ловеч, делото е било висящо. Т.е. ЕФ серия К № 4388545 от 21.12.2020 г. не е бил влязъл в сила, за да са налице условията на повторност при извършването на нарушението предмет на разглеждане по настоящето дело.

На следващо място, като процесуално нарушение сочи, че ЕФ е бил издаден от

некомпетентен орган, тъй като с.Сопот е към Община Угърчин, следователно АТСС е било разположено на територията на тази община и съгласно разпоредбата на чл.48, ал.1 от ЗАНН преписката е следвало да бъде разгледана от административния орган, в чийто район е било извършено нарушението.

По-нататък в жалбата оспорва годността на техническото средство, с което е била засечена скоростта, както и са изложени подробни доводи обосноваващи тезата, че е недопустимо издаването на електронен фиш за нарушение установено с мобилно АТСС, като сочи, че нормативната уредба навежда на извод за необходимост от присъствие на контролен орган и че административнонаказателната отговорност следва да бъде реализирана със съставянето на АУАН, съответно издаването на наказателно постановление.

Подробни съображения жалбоподателката е изтъкнала и във връзка с наведеното възражение, че в обстоятелствената част на ЕФ е посочено, че нарушението е било извършено в землището на с.Сопот, а не в населеното място с.Сопот. Заявява, че не е отчетен факта, че участъка от първокласен път I-4, при км 24+500 е част от републиканската пътна мрежа и че землището на дадено населено място не съвпада със самото населено място, т.е. скоростния режим е различен и по този начин не може да се прецени дали дадената правна квалификация на нарушението е правилна.

Моли обжалваният ЕФ да бъде отменен изцяло, като незаконосъобразно издаден.

В съдебното заседание, редовно призована, жалбоподателката К. не се явява. Представила е писмени бележки, в които сочи, че поддържа жалбата с наведените с нея възражения и аргументи, като преповтаря и някои от тях. Допълнила е, че контролираният участък от пътя не е бил обозначен със задължителния знак E24.

Въззиваемата страна, редовно призовани, не изпращат представител и не изразяват становище по делото. В съпроводителното писмо /л.3/ са направили възражение за прекомерност по чл.63, ал.4 от ЗАНН (сега чл.63д, ал.2 от ЗАНН) относно претендираните разноски в случай, че жалбата бъде уважена.

От събраните по делото писмени и веществени доказателства, както и от изложеното в жалбата и в съдебно заседание, съдът прие за установена следната фактическа обстановка :

Службите за контрол на пътното движение при ОД на МВР Ловеч разполагали с преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации тип ARH CAM S1, № 11743с0. Системата работела засичайки превишена за съответния пътен участък скорост на участник в пътното движение, като го заснемала и на видеоклип. След това, в полицейското управление се преглеждали видеозаписите и се установявали марките на автомобилите и техните регистрационни номера, след което се правела и справка за собствениците им с оглед установяване и налагане на санкции на нарушителите.

На 20.04.2022 г. в 14:40:07 часа, на първокласен път I-4, при км 24+500, системата за контрол на скоростта засякла и заснела движещ се в посока гр.С. със скорост от 93 км/ч лек автомобил. Видно от схемата за организация на пътното движение /л.51 от делото/, преди

км.24+500, в посока гр.С., на км.25+046 имало поставена табела Д11 „Начало на населено място“ с обозначение „Сопот“.

По-късно записите от системата за контрол на скоростта били прегледани от служители на сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР Ловеч, които от видеоклип № 11743С0/0230589 /стационарно изображение на л.17 от делото/ установили, че засечената в 14:40:07 часа на 20.04.2022 г. скорост от 93 км/час била от лек автомобил „О.А.“ с рег.№ ** **** **. След като бил приспаднал толеранса от 3 %, представляващ допустима техническа грешка при измерването на скоростта, наказуемата такава била определена на 90 км/час.

След справка в централната база данни на КАТ /л.24/ било установено, че собственик на автомобила е М. М. К. от гр.С..

Въз основа на така констатираното нарушение, на 21.04.2022 г. /справка на л.19 от делото/ бил издаден електронен фиш серия К, № 5819299 /л.16/ срещу М. М. К. от гр.С.. Във фиша наказващият орган приел, че е нарушена разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗДвП и за което наложил на К. санкция „глоба“ по чл.182, ал.4 от ЗДвП в размер на 800 лева, като в обстоятелствената част посочил, че нарушението е било извършено в условията на повторност, в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ серия К № 4388545.

Според приложеното по делото известие за доставяне /л.22/, същият е бил връчен на М. К. на 19.05.2022 г., което обстоятелство кореспондира и със справката от АИС АНД на л.19 от делото.

По делото липсват данни на основание чл.189, ал.5, изр.2-ро от ЗДвП жалбоподателката К. да е представила писмена декларация за друго лице, което да е управлявало автомобила в деня на нарушението.

Липсват данни и за представено писмено възражение по чл.189, ал.6 от ЗДвП.

От тази фактическа обстановка и разглеждайки жалбата от правна страна съдът прие следното :

С оглед наличните по делото данни относно датата когато обжалваният ЕФ е бил връчен на М. К. и когато жалбата е била изпратена до ОД на МВР Ловеч /пощенско клеймо от 23.05.2022 г. на л.12 от делото/, то съдът приема, че същата е подадена в срока по чл.189, ал.8, изр.2-ро от ЗДвП. Подадена е също така от надлежна страна, доколкото именно М. М. К. е посоченото като нарушител в електронния фиш лице, поради което съдът приема, че жалбата е допустима за разглеждане.

Неоснователно и категорично не може да бъде споделено наведеното с жалбата възражение за това дали електронният фиш подлежи на обжалване, пред кого и в какъв срок.

Във връзка с това, съдът приема за неоснователно наведеното в жалбата възражение касаещо липсата на компетентност на издателя на оспорвания ЕФ. Действително, населеното място с.Сопот попада в териториалните граници на Община Угърчин, но правилно същият е издаден от ОД на МВР Ловеч, тъй като компетентността на наказващия

орган произтича по силата на закона – териториалната структура на Министерство на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението - чл.189, ал.4, изр.2-ро от ЗДвП. Териториалният обхват на ОД на МВР Ловеч обхваща всички общини на територията на административната единица област Ловеч, поради което не може и да има съмнение относно компетентността на органа издал фиша. В тази връзка, не е нарушение и обстоятелството, че във фиша не е посочено пред кого и в какъв срок може да се обжалва. Ясно в разпоредбата на чл.189, ал.8 от ЗДвП е разписан реда по който електронните фишове могат да бъдат обжалвани и това става чрез съответната териториална структура на МВР, която е издала фиша (а тази структура изрично е посочена в ЕФ), като при получаване на жалбата от териториалната структура на МВР са длъжни служебно да я изпратят на съответния районен съд, ведно с цялата административнонаказателна преписка.

От друга страна - легална дефиниция на понятието „електронен фиш” се съдържа в § 1 от ДР на ЗАНН, която дефиниция е възпроизведена и в § 6, т.63 от ДР на ЗДвП и съгласно които ЕФ е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. От това следва, че електронния фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. В тази връзка, съгласно изложеното в мотивите на Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г. на ВАС - Общо събрание на колегиите, ЕФ се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (чл.189, ал.11 от ЗДвП), но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, регламентирани подробно в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. От гледна точка на адресатите електронния фиш е акт със санкционно значение, поради което като вид държавна принуда чрез него се възлагат неблагоприятни последици на адресата от имуществен характер. Именно с оглед на тази своя характеристика при издаването на електронния фиш намира проява общия принцип, че административнонаказателната отговорност не може да бъде обоснована чрез разширително тълкуване или чрез тълкуване по аналогия - чл.46, ал.3 от ЗНО. Ето защо и доводите на жалбоподателя относно спазването на чл.48, ал.1 от ЗАНН са неоснователни. Приложимостта на ЗАНН е посочена единствено при обжалването на електронните фишове – аргумент от разпоредбата на чл.189, ал.8 от ЗДвП.

Неоснователно е и възражението, че скоростта е била засечена от неизправно и негодно техническо средство. Автоматизираното техническо средство, с което е била засечена скоростта на автомобила е било одобрено и сертифицирано. Видно от удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 17.09.5126 от 07.09.2017 г. на Български институт по метрология /л.15/ и от протокол от проверка № 21-С-ИСИС от 13.07.2021 г. /л.14/, системата за контрол на скоростта е имала валидно издадено удостоверение за одобрен тип средство за измерване, а също и е била преминала първоначална проверка на годността, като е отговаряла на съответните технически

изисквания.

Не може да се кредитира и възражението за неприложимост на процедурата за санкциониране на нарушението с ЕФ, когато то е установено с мобилно АТС. В този смисъл, такова разрешение е дадено с Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г. на ВАС - Общо събрание на колегиите. Следва да се има предвид обаче, че това тълкувателно решение на ВАС и даденото с него разрешение, че в хипотезата на чл.189, ал.4 от ЗДвП, установяването и заснемането на нарушения, могат да се осъществяват само със стационарно техническо средство, е преди редакцията на ЗДвП с ДВ, бр.19 от 2015 година. С нея, освен, че е допълнена легалната дефиниция на понятието „електронен фиш“ в § 6, т.63 от ДР на ЗДвП е дадена и такава на „Автоматизирани технически средства и системи“ - §6, т.65 от ДР на ЗДвП. Съгласно същата, АТСС могат да бъдат стационарни и мобилни, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган, като в частност за мобилните е посочено, че са прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, като установяват нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя началото и край на работния процес, т.е. функциите на контролния орган са сведени до това да разположи техническото средство на съответния пътен участък и да настрои и включи мобилното АТСС в работен режим, съответно да го изключи при приключване на работа. Но не е необходимо при заснето нарушение, контролния орган да е задължен да спре нарушителя за проверка и му състави АУАН. На практика, с промените в ЗДвП с ДВ, бр.19 от 2015 г. разрешението дадено с ТР № 1/2014 г. на ВАС, поне относно крайния му извод, загуби своето значение. Съответно, към момента на установяване на нарушението и издаването на ЕФ, няма позитивна правна норма, която да сочи, че в такива случаи, вместо електронен фиш, нарушителят следва да бъде проверен веднага на място и съответно му се състави АУАН.

С разпоредбите на чл.189, ал.4–11 от ЗДвП законодателят е въвел възможност за установяване на административни нарушения и ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителите по специална процедура, която се основава на автоматизирани технически средства и системи и се елиминира субективния елемент при установяване на нарушенията. Освен гореизложените аргументи, прецизното граматическо тълкуване на разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП също налага извода, че изрази „в отсъствието на контролен орган и на нарушител“ пояснява действието по издаването на електронния фиш, а не действието по установяване и заснемане на нарушението. И систематическото тълкуване на тази разпоредба подкрепя такъв извод. Самото издаване на електронния фиш се случва в отсъствието на нарушител и на контролен орган, като изключение от общото правило на чл.40, ал.1 от ЗАНН, който текст изисква да се състави АУАН от определено лице – контролен орган, и то в присъствието на нарушителя. С оглед мястото на нормата на чл.189, ал.4 от ЗДвП в системата от правни норми, регулиращи тази материя, може да се направи извод, че се касае за предвидено изключение от общото правило за ангажиране на административнонаказателната отговорност. Така например, нормата на ал.1 от чл.189 от ЗДвП предвижда правилото, че актовете, с които се

установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол. Непосредствено след извеждането на правилото в чл.189, ал.1 от ЗДвП, че актът се съставя от контролен орган, в ал.4 на същия текст е дадено изключението от правилото, а именно : случаите, при които съответен писмен акт се съставя, без да се изисква присъствието нито на нарушител, нито на контролен орган, като са разписани и обстоятелствата, когато това е допустимо и законосъобразно. Ето защо, тълкувана и систематически, разпоредбата на ал.4 от чл.189 от ЗДвП налага извода, че изрази „в отсъствието на контролен орган и на нарушител” е израз, относим към издаването на електронния фиш, а не към самото установяване на нарушението.

Фактите по делото съдът прие за установени изцяло въз основа на събраните писмени доказателства, които кореспондират и с приложеното към делото вещественно доказателство – разпечатка от видеоклип № 11743C0/0230589 /л.17/ заснет от видеосистемата за контрол на скоростния режим ARH CAM S1, № 11743c0. На него ясно се вижда автомобила и регистрационния му номер, като фиксираната скорост е 93 км/час. След като бил приспаднал толеранса от 3 % (допустимата техническа грешка при измерването), наказуемата скорост е била определена на 90 км/час и въз основа на нея е било изчислено превишаването на разрешената в конкретния пътен участък скорост с 40 км/час. Следва да се отбележи, че техническото средство, с което е засечена скоростта – видеосистемата за контрол на скоростния режим ARH CAM S1, № 11743c0 е конструирана така, че едновременно със засичането на скоростта, заснема и автомобила от която е. Така че, ако автомобила не се е движел с превишена за участъка от пътя скорост, то той е нямало да бъде заснет, още повече, че жалбоподателката не ангажира доказателства, които убедително да оборва данните от вещественото доказателство. На разпечатката от видеоклипа ясно е видно, че в момента на заснемането и засичането на скоростта, автомобилът с рег.№ СВ 9843 PP е бил сам в обхвата на техническото средство.

С оглед на тези съображения съдът намира, че категорично и безспорно се установява, че на 20.04.2022 г., в 14:40:07 часа, на първокласен път I-4, при км.24+500, с автомобила на жалбоподателката е било извършено нарушение на скоростния режим, като същият е преминал през този участък от пътя (според наказващият орган с въведено ограничение на скоростта до 50 км/ч) със скорост от 90 км/час.

Въпреки това обаче, съдът намира, че в обжалвания ЕФ е налице непреодолимо противоречие между направеното описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението, дадената му правна квалификация и приложената санкционна норма.

За описаното в обстоятелствената част на обжалвания ЕФ деяние жалбоподателката е била санкционирана на основание чл.182, ал.4 от ЗДвП. С тази разпоредба се предвиждат завишени наказания за водачи на МПС, които са превишили разрешената скорост в хипотезите на ал.1, т.1-5, ал.2, ал.3, т.1-5, както и по ал.1, т.6 и ал.3, т.6. Общият съставомерен признак при всичките тези хипотези е деянието да е извършено при условията на повторност. В разпоредбата на § 6, т.33 от ДР на ЗДвП е дадена легална дефиниция на „повторно“ нарушение за целите на закона, а именно : нарушението да е извършено в

едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление (към него е приравнен и ЕФ по силата на чл.189, ал.11 от ЗДвП), с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение. Следователно, с разпоредбата на чл.182, ал.4 от ЗДвП е предвиден квалифициран състав, който ще бъде приложим само в случаите, когато наред с обстоятелствата, включени в основния състав на нарушението, следва да е налице осъществено и допълнителното обстоятелство, посочено в квалифицирания състав и което обстоятелство повишава обществената опасност на конкретното деяние спрямо хипотезите на основния състав на същото по вид нарушение. В обсъждания случай това квалифициращо обстоятелство, което би наложило налагането на по-тежкото по размер наказание е водачът да е извършил деянието, за което е била ангажирана административнонаказателната му отговорност, при условията на повторност по смисъла на дадената в ЗДвП дефиниция. Такова твърдение, при словесното описание на нарушението в обстоятелствената част на обжалвания ЕФ е дадено, като е посочено, че нарушението е било извършено в условията на повторност, в одногодишния срок от влизане в сила на ЕФ серия К, № 4388545. В обсъжданият случай обаче, от събраните по делото доказателства става ясно, че този квалифициращ признак не е бил налице към момента на извършване на нарушението (20.04.2022 г.), както и към момента на издаване на процесния ЕФ (21.04.2022 г.). ЕФ серия К, № 4388545 е бил обжалван по съдебен ред, видно от образуваното НАХД № 937/2021 г. по описа на РС Ловеч, приложено за послужване по настоящето дело. С решение № 73 от 26.04.2022 г. състав на РС Ловеч е потвърдил ЕФ серия К, № 4388545, като законосъобразно издаден. Решението на районния съд е било обжалвано с касационна жалба пред АдмС Ловеч и по която е било образувано КАНД № 84/2022 г. по описа на съда. С решение № 91 от 05.08.2022 г., състав на административния съд е оставил в сила решение № 73 от 26.04.2022 г. на РС Ловеч, което решение е окончателно. Т.е. **ЕФ серия К № 4388545 е влязъл в сила на 05.08.2022 година**. При това положение, неправилно наказващият орган е приел, че е налице квалифициращия признак „повторност“ на нарушението и е определил санкцията по чл.182, ал.4 от ЗДвП. Нарушението на скоростния режим, предмет на разглеждане по настоящето дело, е било извършено преди ЕФ серия К, № 4388545 да е влязъл в сила.

Въпреки тези обстоятелства от една страна и от друга, както се посочи по-горе в изложението, че безспорно се установява нарушение на скоростния режим, то съдът в конкретния случай няма основания да упражни правомощията дадени му с разпоредбата на чл.63, ал.2, т.4, във връзка с ал.7, т.1 от ЗАНН, като приложи закон за по-леко наказуемото нарушение, поради следните причини :

Наказващият орган е приложил санкционната разпоредба на чл.182, ал.4 от ЗДвП, но същата е приложима при условията на няколко хипотези, в зависимост от това дали нарушението е било извършено в населено място, извън населено място или от водач, извършващ обществен превоз на пътници или опасни товари. В случая, от само посочената като приложима към случая норма на чл.182, ал.4 от ЗДвП не става ясно коя от предвидените в нея хипотези е била осъществена, в частност дали нарушението е било

извършено в населено място (чл.182, ал.1) или в извън населено място (чл.182, ал.2). Такава привръзка към приложената санкционна норма липсва. Дадената квалификация на деянието по чл.21, ал.1 от ЗДвП също не внася по-голяма яснота, тъй като в нея са предвидени максимално допустимите скорости за населено място, за извън населено място, за автомагистрала и т.н. В словесното изписване на нарушението в обстоятелствената част на ЕФ също е налице непреодолимо противоречие в този смисъл.

В обстоятелствената част е отразено, че нарушението е извършено на км.24+500 от първокласен път I-4, в землището на с.Сопот. За целите на ЗДвП, в разпоредбата на § 6, т.49 от ДР на ЗДвП е дадена дефиниция на „населено място“, а именно : застроена със сгради територия, при която началото и край са обозначени със съответни пътни знаци . Такива знаци са указателните табели Д11 и Д12, обозначаващи съответно „Начало на населено място и селищно образувание“ и „Край на населеното място“. В настоящият случай, видно от схемата за организацията на движението /л.51/ такива знаци е имало поставени, в частност знака Д11, който се е намирал на км.25+046 в посоката към гр.С. и покрай който автомобилът на жалбоподателката е минал, преди да бъде заснет да се движи с установената от АТСС скорост на км.24+500. Знакът Д11 сигнализира мястото, от което започват да важат правилата за движение в населено място. Наличието му е било отразено в обстоятелствената част на ЕФ. Следва да се има предвид обаче, че знаците Д11 и Д12 указват начало и край на населено място, но те не въвеждат ограничения на скоростния режим, както словесно е изписано в ЕФ. Ограничението е въведено по силата на закона – чл.21, ал.1 от ЗДвП. Ето защо, изхождайки от тези нормативно установени положения, то наказващият орган е дал правилна правна квалификация на установеното нарушение, а именно, тази по чл.21, ал.1 от ЗДвП. Неяснотите в обстоятелствената част обаче произтичат от това, че както се посочи и по-горе, не е посочено конкретно населено място, а е отразено, че нарушението е извършено в „...землището на с.Сопот...“. В разпоредбата на § 1, т.8 от ДР на Закона за административно-териториалното устройство на Република България (ЗАТУРБ) се съдържа дефиниция за понятието „землище“, а именно : съвкупността от поземлени имоти, принадлежащи към дадено населено място. В този смисъл следва да се има предвид и нормата на § 5, т.6 от ДР на ЗУТ, която дефинира понятието „територия на населеното място“, а именно : селищна територия обхваната от границите му (строителните му граници), определени с устройствен план, без да се включва землището. Землището на дадено населено място винаги е обособена територия от земната повърхност, която е извън обхвата (строителните граници) на конкретното населено място т.е. то е извън населеното място. В контекста на обсъждания случай, тези нормативно установени положения имат значение освен за правилната квалификация на установеното нарушение, то и за правилното приложение на съответната санкционна норма, тъй като нарушенията на скоростния режим извършени в извън населено място се санкционират по реда на чл.182, ал.2 от ЗДвП, а тези в населено по реда на чл.182, ал.1 от ЗДвП. В случая, от противоречиво описаните обстоятелства в обжалвания ЕФ не може да се подведе категоричен извод къде наказващият орган е приел, че е извършено нарушението, респективно кой текст от материалния закон

следва да се приложи от съда, упражнявайки правомощията си по чл.63, ал.2, т.4, във връзка с ал.7, т.1 от ЗАНН.

В контекста на гореизложените съображения, следва да бъдат обсъдени и данните от протокола по чл.10 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. на МВР /л.20/. Изискването за съставяне на протокол по чл.10 от Наредбата не е самоцелно, тъй като протокола удостоверява, че на посочената в ЕФ дата и час е било използвано мобилно АТСС, което е било разположено на конкретен участък от път отворен за обществено ползване и са били проверявани МПС движещи се в конкретна посока. Протоколът съдържа характеристиките на официален свидетелстващ документ и е доказателство относно мястото и времето на извършване на нарушението, на това с какво АТСС е заснето, посоката на движение, ограничението на скоростта (ако такова е въведено със съответния пътен знак за контролирания участък), автомобилът на който е поставено мобилното АТСС и други изисквания по наредбата. В обсъжданият случай, в протокола е отразено, че за контролирания участък е налице общо ограничение на скоростта от 50 км/час, което ограничение е за населените места, съгласно разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗДвП, но с „да“ е попълнена и графата „Пътен знак за ограничение“ (евентуална квалификация по чл.21, ал.2 от ЗДвП), без да е отбелязано кой е този знак и най-вече - какво е разстоянието от пътния знак с въведено ограничение до АТСС. По този начин, от протокола като свидетелстващ документ не може да се извлече необходимата доказателствена информация къде е било разположено техническото средство, тъй като само от представената снимка на л.21 от делото това обстоятелство не може да се установи. Имайки предвид описаните в обстоятелствената част противоречиви данни относно мястото където е било извършено нарушението (в населено или извън населено място), правната му квалификация, както и по какъв начин е било въведено ограничението от 50 км/ч с оглед данните от схемата на организацията на движението, то разположението на техническото средство не може да бъде установено, съответно спазени ли са били техническите изисквания по спецификацията на АТСС, за необходимото разстояние до обекта чиято скорост се засича.

Предвид на изложените съображения, съдът прие, че е налице противоречие между словесното изписване на нарушението и квалификацията на приложения състав на нарушение и съответната санкционна норма, което прави волята на наказващия орган неясна и противоречива, което пък от своя страна ограничава правото на защита на наказаното лице и съществено опорочава издадения ЕФ. Същевременно е и пречка съдът да упражни правомощията си по чл.63, ал.2, т.4, във връзка с ал.7, т.1 от ЗАНН, като приложи закон за по-леко наказуемото нарушение.

Принципът на законоустановеността на административното наказание е несъвместим с неточности и грешки в квалификацията на административното нарушение, доколкото има за последица прилагането на незаконни административни санкции. Квалификацията на административното нарушение е подвеждането на фактическия състав на нарушението (деянието с неговите фактически белези) под съответната нарушена административнонаказателна норма.

Във връзка с горното, следва да се отбележи, че в случая не се касае за доказателствен дефицит, а за порок още при описание на нарушението. Предметът на доказване в настоящето производство е очертан с описание на нарушението, с неговите признаци от обективна и субективна страна, съгласно съдържанието на ЕФ.

Ето защо, при така изложените съображения съдът приема, че при издаването на обжалвания ЕФ е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в противоречиво описание на нарушението, като са били посочени съставомерни фактически признаци от съставите на две нарушения – това по чл.21, ал.2 и по чл.21, ал.1 от ЗДвП. Правото на защита на жалбоподателя е било изначално и неоправдано ограничено, като той е бил поставен в положение да се защитава срещу неясно и вътрешно противоречиво административно обвинение и без да е запознат с всички факти, които наказващият орган е съобразявал при решаване въпроса за отговорността му. Поради това, обжалваният ЕФ серия К, № 5819299 е незаконосъобразно издаден и като такъв следва да бъде отменен.

При този изход на делото и тъй като жалбоподателката не е претендирала разноски, а и няма данни такива да са направени, то този въпрос не следва да се обсъжда.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.2, т.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ електронен фиш за налагане на глоба серия К, № 5819299 на ОД на МВР Ловеч, с който на М. М. К. от гр.С., ж.к.,С.“ № ** ** ***, ЕГН : *****, е наложено административно наказание на основание чл.189, ал.4, във връзка с чл.182, ал.4 от ЗДвП – глоба в размер на 800 лева, за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗЕН**.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд гр.Ловеч в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия при Районен съд – Ловеч: _____